

ДОДАТКОВИЙ ПРОТОКОЛ ДО АНТИДОПІНГОВОЇ КОНВЕНЦІЇ

Додатковий протокол до Антидопінгової Конвенції

м. Варшава, 12 вересня 2002 року

Додатковий протокол ратифіковано Законом N 1963-IV від 01.07.2004 Держави-сторони цього Протоколу до Антидопінгової конвенції (ETS N 135), підписаної в м. Страсбурзі 16 листопада 1989 року (далі – “Конвенція”),

- враховуючи те, що загальне погодження на взаємне визнання антидопінгового контролю зазначеного у статтях 4.3.d та ст.7.3.b Конвенції підвищило б ефективність цього контролю, сприяючи гармонізації, прозорості та ефективності існуючих та майбутніх двосторонніх та багатосторонніх угод про допінг, досягнутих у цій галузі, та надаючи необхідні повноваження для такого контролю у разі відсутності будь-якої угоди з цього питання,
- бажаючи покращити та посилити застосування положень Конвенції,

домовились про таке:

Стаття 1 – Взаємне визнання допінгового контролю

1. Беручи до уваги положення статей 3.2, 4.3.d та 7.3.b Конвенції), Сторони взаємно визнають повноваження спортивних або національних антидопінгових організацій на проведення допінг-контролю на їхній території у спортсменів і спортсменок іншої Сторони Конвенції, відповідно до національних правил, які застосовуються у країні, де проводиться цей допінг-контроль. Результати такого контролю одночасно повідомляються національній антидопінговій організації та національній спортивній федерації, спортсмен або спортсменка яких проходили даний контроль, національній антидопінговій організації країни, де проводився контроль, та міжнародній спортивній федерації.

2. Сторони вживають заходів необхідних для таких контролів, які можуть проводитися на додаток до тих, які проводяться на основі попередньої двосторонньої або іншої окремої угоди. Для забезпечення відповідності стандартам, визаним на міжнародному рівні, спортивні або національні антидопінгові організації повинні бути сертифіковані відповідно до стандартів якості для допінг-контролю Міжнародної організації зі стандартизації (МОС), що визнаються Моніторинговою групою, заснованою згідно зі статтею 10 Конвенції.

3. Сторони також визнають повноваження Всесвітнього Антидопінгового Агентства (ВАДА) та інших організацій з допінг-контролю, які здійснюють свою роботу під його контролем, проводити допінг-контроль своїх спортсменів і

спортсменок поза змаганнями на їхній території або у будь-якому іншому місці. Результати цих тестувань повідомляються національній антидопінговій організації, спортсмени або спортсменки якої проходили контроль. Будь-який такий контроль здійснюється за погодженням зі спортивними організаціями згаданими у статті 4.3.c Конвенції, відповідно до діючих правил та положень національного законодавства країни, де він проводиться.

Стаття 2 – Посилення застосування Конвенції

1. Моніторингова група, утворена згідно зі статтею 10 Конвенції, контролює застосування і виконання Конвенції кожною зі Сторін Конвенції. Контроль здійснюється експертною групою, члени якої призначаються з цією метою Моніторинговою групою. Члени експертної групи відбираються на основі їхньої компетенції в антидопінговій сфері.

2. Експертна група розглядає національні звіти, які подаються відповідними Сторонами заздалегідь, та, у разі потреби, виїздить на місця. На основі своїх спостережень щодо виконання Конвенції вона подає до Моніторингової групи звіт з результатами своїх спостережень, який містить її висновки та можливі рекомендації. Звіти експертної групи оприлюднюються. Заінтересована Сторона має право зробити зауваження щодо висновків експертної групи, які включаються до звіту.

3. Підготовка національних звітів та візити експертної групи здійснюються згідно з графіком, затвердженим Моніторинговою групою після консультації з відповідними Сторонами. Сторона дає дозвіл на візит експертної групи та зобов'язується заохочувати відповідні національні органи до широкої співпраці з експертною групою.

4. Діючі процедури для проведення оцінки (включаючи погоджену схему для проведення оцінки виконання Конвенції, візитів та перевірки виконання визначені у правилах, затверджених Моніторинговою групою.

Стаття 3 – Застереження

Щодо положень цього Протоколу не можуть робитися жодні застереження.

Стаття 4 – Згода на обов'язковість

1. Цей Протокол є відкритим для підписання державами-членами Ради Європи та іншими Державами, які підписали Конвенцію, або є її Сторонами, які можуть висловити свою згоду на обов'язковість для них за допомогою:
а) підписання без застереження щодо ратифікації, прийняття чи схвалення, або
б) підписання, яке підлягає ратифікації, прийняттю або схваленню, з наступною ратифікацією, прийняттям або схваленням.

2. Держава, яка підписала Конвенцію, не може ні підписати цей Протокол без застережень щодо ратифікації, прийняття чи схвалення, ні здати на зберігання ратифікаційну грамоту, документ про прийняття або схвалення, якщо вона

попередньо або одночасно не висловить свою згоду на обов'язковість для неї Конвенції.

3. Ратифікаційні грамоти, документи про прийняття чи схвалення зберігаються у Генерального секретаря Ради Європи.

Стаття 5 – Набуття чинності

1. Цей Протокол набуває чинності в перший день місяця, який настає після закінчення тримісячного періоду після дати, на яку п'ять держав-сторін Конвенції висловлять свою згоду на обов'язковість для них Протоколу згідно з положеннями статті 4.

2. Для будь-якої Держави, яка згодом висловить свою згоду на обов'язковість для неї Протоколу, він набуває чинності в перший день місяця, який настає після закінчення тримісячного періоду після дати підписання або здачі на зберігання ратифікаційної грамоти, документа про прийняття чи схвалення.

Стаття 6 – Приєднання

1. Після того, як Протокол було відкрито для підписання, будь-яка Держава, яка приєднується до Конвенції, може також приєднатися до Протоколу.

2. Приєднання до Протоколу здійснюється шляхом передачі на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи документа про приєднання, який набирає чинності в перший день місяця, який настає після закінчення тримісячного періоду після здачі його на зберігання.

Стаття 7 – Територіальне застосування

1. Будь-яка Держава може, під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, схвалення або приєднання, зазначити територію або території, до яких цей Протокол буде застосовуватися.

2. Будь-яка Держава може будь-коли пізніше, шляхом направлення заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, поширити застосування цього Протоколу на будь-яку іншу територію зазначену в заяві. Для такої території Протокол набуває чинності в перший день місяця, який настає після закінчення тримісячного періоду після дати отримання такої заяви Генеральним секретарем.

3. Будь-яка заява, зроблена відповідно до двох попередніх пунктів, стосовно будь-якої території, зазначеної у такій заяві, може відкликатися повідомленням, яке направляється на ім'я Генерального секретаря Ради Європи. Таке відкликання набуває чинності в перший день місяця, який настає після закінчення тримісячного періоду після дати отримання повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 8 – Денонсація

1. Будь-яка Сторона може в будь-який час денонсувати цей Протокол, шляхом направлення повідомлення Генеральному секретарю Ради Європи.
2. Така денонсація набуває чинності у перший день місяця, який настає після закінчення шестимісячного періоду після дати отримання повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 9 – Повідомлення

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє державам-членам Ради Європи, іншим Державам, які підписали Конвенцію або є її сторонами, та будь-якій іншій Державі, яку було запрошено приєднатися до неї, про:

- a) будь-яке підписання;
- b) заду на зберігання ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, схвалення або приєднання;
- c) будь-яку дату набуття чинності цим Протоколом згідно зі статтями 5, 6 та 7;
- d) будь-яку денонсацію;
- e) будь-який інший акт або повідомлення, що стосується цього Протоколу.

На посвідчення чого належним чином уповноважені представники підписали цей Протокол.

Вчинено у м. Варшаві дванадцятого дня вересня місяця 2002 року англійською та французькою мовами, причому обидва тексти є рівно автентичними, в одному примірнику, який передається на зберігання до архіву Ради Європи. Генеральний секретар Ради

Європи передає завірені копії кожній державі-члену Ради Європи, іншим Державам, які підписали Конвенцію або є її сторонами, і будь-якій Державі, яку запросили приєднатися до Конвенції.